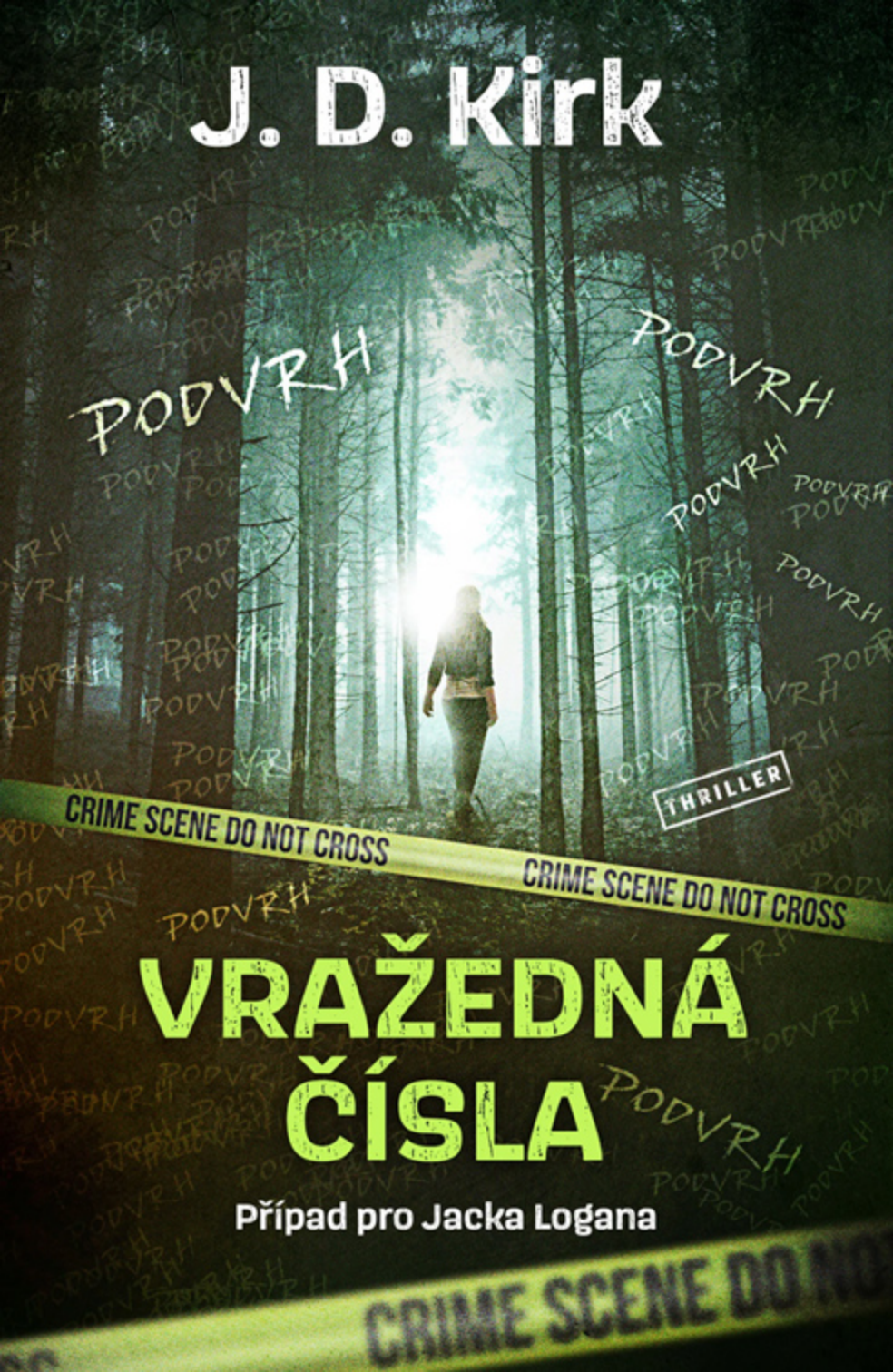

J. D. Kirk

CRIME SCENE DO NOT CROSS

THRILLER

CRIME SCENE DO NOT CROSS

VRAŽEDNÁ ČÍSLA

Případ pro Jacka Logana

CRIME SCENE DO NOT CROSS

VRAŽEDNÁ ČÍSLA

The Killing Code
Copyright © 2019 by Barry Hutchison
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Vašková, 2024
Cover © Zhivko P. Petrov, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-4533-3 (pdf)

J. D. Kirk

VRAŽEDNÁ ČÍSLA

Případ pro Jacka Logana

přeložila Hana Vašková

VENDETA

OBSAH

KAPITOLA 1

KAPITOLA 2

KAPITOLA 3

KAPITOLA 4

KAPITOLA 5

KAPITOLA 6

KAPITOLA 7

KAPITOLA 8

KAPITOLA 9

KAPITOLA 10

KAPITOLA 11

KAPITOLA 12

KAPITOLA 13

KAPITOLA 14

KAPITOLA 15

KAPITOLA 16

KAPITOLA 17

KAPITOLA 18

KAPITOLA 19

KAPITOLA 20

KAPITOLA 21

KAPITOLA 22

KAPITOLA 23

KAPITOLA 24

KAPITOLA 25

KAPITOLA 26

KAPITOLA 27

KAPITOLA 28

KAPITOLA 29
KAPITOLA 30
KAPITOLA 31
KAPITOLA 32
KAPITOLA 33
KAPITOLA 34
KAPITOLA 35
KAPITOLA 36
KAPITOLA 37
KAPITOLA 38
KAPITOLA 39
KAPITOLA 40
KAPITOLA 41
KAPITOLA 42
KAPITOLA 43
KAPITOLA 44
KAPITOLA 45
KAPITOLA 46
KAPITOLA 47
KAPITOLA 48
KAPITOLA 49

KAPITOLA 1

Od okamžiku, kdy Esme Millerová nastoupila na směnu, uběhlo dvanáct hodin. Čtyři, co začala sledovat čas. A dvě, co se pustila do odpočítávání minut, kdy si konečně bude moct odpíchnout.

Ani ne za hodinu už bude mrtvá.

„Ty jsi ještě tady?“

Esme zvedla hlavu od napůl rozvázaných tenisek a unaveně se usmála na mladíka, který právě vstoupil do dveří. Kelovi bylo něco málo přes dvacet a energie z něj vždycky přímo sršela, směna ale byla dlouhá a dopravní nehoda, kterou jim přivezli během dne, dala pořádně zabrat jim všem. A tak se zdálo, že Kel momentálně netouží po ničem jiném než se taky odporoučet domů a zalézt si do postele.

Místo toho se opřel o násadu mopu. Snažil se, aby jeho gesto působilo ležérně, ve skutečnosti se mu ale opora vsutku hodila. „Jo, ale už ne moc dlouho, díky bohu. Zrovna to balím,“ zašvitořila Esme. „Co ty?“

„Co by. Já tu zkejsnu až do půlnoci. Na pohotovosti nikoho jinýho nesehnali.“ Kel se pokusil o úsměv, avšak způsob, jakým

při tom zakroutil hlavou, prozrazoval víc než jasně, co si o celé záležitosti myslí.

„Zasranej brexit,“ přisadila si Esme.

Kel se zasmál otřepanému vtipu, který si předávali jako pingpongový míček. „Moje řeč. Zasranej brexit.“

Esme skopla pracovní tenisky a začala soukat zpocená chodidla do vycházkových bot. „Ale přestávku by sis udělat mohl, ne?“ pobízela kolegu. „Vypadáš děsně.“

„Ty máš co říkat,“ ohradil se Kel. „Viděla ses poslední dobou v zrcadle?“

„Jo, ale rozbilo se.“

„Ani se nedivím.“

Esme uložila pracovní obuv do skříňky a vytáhla bundu. Neměla to pěšky daleko, jak jí ale prozradil dobře informovaný zdroj, venku celý den střídavě poprchávalo a ona rozhodně netoužila dorazit domů mokrá jako myš.

„Nezapomeň na tu pauzu.“ Esme zavřela skříňku a otočila se zpátky ke dveřím.

„To si piš. Dali mi hodku, abych si dáchnul, ale nejdřív...“ Kel nadzvedl mop a zakvedlal jím ve vzduchu jako vařečkou. „... musím uklidit čtyřku.“

Esme se na okamžik zamyslela. „Albert?“

„Jo.“

„Už zas? Z kterýho konce?“

„Z obou. Naráz,“ odpověděl Kel.

Esme se snažila zadržet smích, moc jí to ale nešlo. „Fujtajbl.“

„Vlastně to bylo docela působivý. Vypadal u toho jako chodící fontána. Napůl jsem čekal, že odněkud vyskočí Hugh Jackman v cylindru a spustí ten svůj song z *Největšího showmana*.“

Esme si odfrkla. „To by se ti líbilo, co?“

Kel zasněně vzdychl: „To víš, i kluci se někdy rádi zasní.“

„Jak je ctěná libost,“ zkonstatovala Esme a namířila prst k pokoji číslo čtyři. „Hned jak zlikviduješ tu nálož zvratků.“

Kel otráveně mlaskl a zhroutil se na mop.

„A taková to byla krásná představa.“

„Nemáš zač,“ řekla Esme a oblékla si bundu.

Kel ustoupil a nechal ji projít. „Budeš tu zítra?“

„Ne! Mám celý dva dny volna,“ zaculila se Esme se škodolibou radostí a cestou ke dveřím zamávala Kelovi před očima dvěma prsty poskládanými do vítězného věčka.

„Dva? Nekecej! S kým jsi vlezla do postele? Dáš mi na něj číslo?“

Esme se krátce zasmála. Kelova poznámka by zasloužila lepší reakci, ale únava jí otupila smysly. V dálce už slyšela horkou sprchu a postel, jak ji volají jménem.

„Dobrou, Kele,“ bylo jediné, na co se zmožila. „A nezapomeň na tu pauzu.“

„Žádněj strach,“ ujistil ji mladík. „Měj se. Uvidíme se ve...“ vyfoukl vzduch z tváří. „Prostě ode dneška za dva dny. Co to bude za den?“

„To kdybych věděla. Ale určitě se najde někdo, kdo nám to poví,“ řekla Esme. „Tak zatím.“

Loudavým krokem se vypořádala ze šatny a zamířila chodbou směrem k sesterně. Ze dveří, kolem kterých šla, se ozývalo typické pípání a cinkání a obvyklé chrápání a vzdechy.

To ale nebyl její problém. Rozhodně ne dnes, a dokonce ani zítra. Má před sebou celé dva dny volna. I kdyby jeden den prospala od rána do večera – což jí samotné připadalo dost pravděpodobné –, pořád jí zbude celý den k dobru. To byl splněný sen.

V sesterně nebyla ani noha. Všichni kolegové právě absolvovali poslední kolečko rozdávání léků.

Chodbou k ní z dálky doléhal Kelův hlas. Byl jasný a veselý, plný předstíraného nadšení.

„To je od vás hezký, pane Frenchi, že jste nám to tady chtěl vyzdobit, ale příště to radši nechte na profících, jo?“

Esme se usmála, naškrábala své jméno na list s odchody a bleskurychle zamířila ke služebnímu východu, aby se jí nikdo na nic nevyptával. Po celodenní službě v nemocnici si občas připadala jako Al Pacino v *Kmotrovi*.

Když už jste měli pocit, že jste venku, vtáhlo vás to znovu zpět.

Dnes se ale dostala až k východu z oddělení a přes chodbu došla až k výtahům, aniž by po ní kdokoliv cokoliv chtěl. Výtah nestál v jejím patře, a tak než by riskovala čekání, raději zamířila ke schodišti. Nebylo by to poprvé, co by ji při stepování před výtahem přepadl doktor nebo služebně starší sestra a přemluvili ji k pár hodinám přesčasů.

Cestou dolů musela zdolat tři patra. Její nohy kupodivu nic nenamítaly. Moc dobře věděly, že je v jejich nejlepším zájmu dostat ji odsud co nejrychleji a s co nejmenším povykem.

Dva dny.

Vlastně ještě víc. Celkem padesát devět hodin do začátku další směny. To za tu námahu stálo i jejím unaveným končetinám.

Došla až dolů a bočním východem vyšla ven. Chladný říjnový vzduch ji maličko probral a vybičoval její smysly.

Bylo by rychlejší vzít to vnitřkem přes ambulanci, čím víc času ale strávila uvnitř, tím víc se vystavovala riziku, že jí do klína spadne neplacený přesčas.

Ne, radši to vezme venkem okolo nemocnice. Aspoň se nadýchá čerstvého vzduchu a – když bude mít štěstí – nepotká živou duši.

A tak Esme Millerová s hlavou plnou myšlenek na nadcházejících padesát devět hodin vyrazila k domovu, kam neměla nikdy dojít.

NON

Zbožňuje tu její chůzi. Ty její ladné a plynulé pohyby. Skoro to vypadá, jako by byla skutečná.

Pokud jde o něj, líbí se mu, jak chodí každá z nich. Každá na to jde po svém. Má svůj styl. Tak jedinečný. Jako otisk prstu. A přesto jsou si ve všech podstatných bodech tak podobné.

Jako všechny ostatní mění držení těla. Někdy se nese lehce, to když vodí Chloe do školy nebo když jde na oběd se sestrou. Dnes večer, právě v tomto okamžiku, našlapuje naplocho. Pomalu. Těžkopádně. Únava ji zcela zmáhá. Samozřejmě to není skutečné, jí to tak ale připadá.

Brzy půjde spát.

On jí to dovolí.

Její pohyby mu připadají tak skutečné. Nitě nejsou na první pohled ani vidět. Většina lidí je nevidí. Nechápu to.

On ale není jako oni.

On je jiný.

A přesto, ve všem podstatném, je přesně jako oni.

Žena přichází zezadu, kličkuje mezi popelnicemi, vkročí na trávu. I to se zdá tak skutečné, tak opravdové, tak bytostně přítomné. On ale vidí pravdu.

Nebo, lépe řečeno, vidí tu lež.

Na co tak asi myslí, zauvažuje – i když jen na moment –, když si takhle vytahuje tašku na rameno a kráčí po potemnělém trávníku. Pak sám sobě připomene tu neúprosnou pravdu.

Nemyslí na nic. Nikdo z nich na nic nemyslí a nikdy myslit nebude.

Zkratkou přes trávník ušetří čtyři minuty. Ví to naprosto přesně. Několikrát jí stopoval čas.

Pouhopouhě čtyři minuty, a to i když v půlce cesty, v nejtmaušším úseku ukrytém pod korunami stromů lemujících nemocniční pozemek, přidá do kroku.

Cesta po trávníku jí zabere dvě minuty. To není moc. Jemu to ale bude stačit.

Za stromy burácí večerní doprava. Zbyteční lidé uhánějí zpět ke svým bezcílým životům. Blázni. Lháři. Všichni do jednoho.

Na nich ale nezáleží. Na nikom nezáleží. Rozhodně ne teď. A ani nikdy jindy.

Má za sebou třetinu cesty po trávníku. Temnota už rozevírá náruč a chystá se ji pohltnout.

Nůž v jeho ruce mu připadá těžký. Jeho tíha je jen další z klamů na nekonečném seznamu.

Už je v polovině cesty. Přidává do kroku.

Zbožňuje její chůzi. Připadá mu skoro skutečná.

On ale ví, že to tak není. On zná pravdu. A už brzy jim ji ukáže. Jim všem.

KAPITOLA 2

Detektiv šéfinšpektor Jack Logan se po točitém schodišti ploužil do svého bytu v nejvyšším poschodí a šoupal podrážkami po nerovných kamenných schodech. Měl za sebou dlouhý a náročný den. Nebyla to ale fyzická námaha, co ho tak zmohlo. O energii ho připravily nekonečné hodiny za stolem, strávené nad hromadou papírů.

Ale pohnul s tím a z hory zbylo jen několik menších kopečků a jeden napěchovaný šanon. To zvládne do týdne. Možná dřív, pokud se mu podaří přesvědčit detektiva inspektora Forda, aby přiložil ruku k dílu. Což by neměl být problém, pokud se uchýlí ke starým dobrým úplatkům.

Ben Forde papírování zrovna dvakrát nemusel – jako ostatně nikdo –, nechoval k němu ale takový odpor jako Logan. Podle zvěstí, co kolovaly po stanici, se měl údajně jednou zmínit, že papírování je relax. Po jeho neuváženém prohlášení se však všichni, co byli v tu chvíli v doslechu, za ním začali trousit s hromádkami papírů, a on vzal svůj výrok rychle zpátky.

Logan doufal, že jakmile skončí s papírováním, bude mít čas trochu si vydechnout. Možná by si mohl vzít pár dní volna

a pořádně se zabydlet. V bytě přebýval už dva měsíce, ale ještě pořád žil mezi krabicemi.

Tedy ne že by jich bylo zas tolik. Z Glasgow si toho s sebou moc nepřivezl. I tak by ale nebylo na škodu trochu s tím pohnout. A ještě lepší by bylo dopřát si pár dní volna a dát si na chvíli pauzu. Co se Logan přestěhoval na sever, nabraly věci rychlejší spád, než si dokázal představit. Někdy měl až pocit, že se za posledních pár týdnů nestihl ani pořádně nadechnout.

V domě se nacházelo celkem osm bytů, každý o půl patra výš nad tím předchozím, na opačné straně schodiště. Zrovna procházel předposledním podlažím a od jeho vlastního bytu ho dělilo osm schodů, když zaslechl křik následovaný zvukem, jako když se něco rozbíjí. Nejspíš talíř, pomyslel si. Nebo něco skleněného.

Touha být co nejdřív doma ho vynesla ještě o jeden schod výš, ale pak ho cosi zastavilo. Nebyl to ani tak smysl pro povinnost, jako spíš obyčejná slušnost.

„Co to má společného se mnou? He? Copak já za to můžu?“

Hlas patřil muži. Zněl mladě. Něco přes dvacet.

„To neříkám. Ty mě vůbec neposloucháš. Nic takovýho přece netvrdím.“

Žena. Ještě o něco málo mladší, pomyslel si. Oba hovořili zvýšeným tónem, ačkoliv každý z jiného důvodu. Z mužova hlasu byl cítit vztek. Agresivita. Žena promlouvala téměř prosebně. Ne snad přímo zoufale, ale moc nechybělo.

„Tak mi teda pověz, jak to, do prdele, myslíš?“

Bum! Prásk!

„Tak jen do toho. Jak to, kurva, myslíš?“

Logan zatím nikoho z nových sousedů nepotkal.

Sestoupil dolů na podestu.

Najednou mu připadalo, že se právě tato chvíle hodí na seznámení stejně dobře jako jakákoliv jiná.

Zaklepal na dveře. Hezky po policajtsku, způsobem, který jasně říká, že klouby, které mají zvuk na svědomí, se bez odpovědi jen tak nehnou z místa.

Muž ubral na hlasitosti, nikoliv však na zuřivosti. Logan za dveřmi slyšel nezřetelné zasyčení následované sérií kroků mířících jeho směrem.

Dveře se otevřely. Objevil se v nich muž okolo dvaceti, s křivými zuby a mastnými vlasy. S vypjatou hrudí a dlaněmi podél boků zaťatými v pěst si ho zamračeně prohlížel. Oči měl zasažené v tmavých jamkách tak hlubokých, jako by mu je někdo vyvrтал do hlavy vrtačkou.

„Co, kurva, chcete?“ spustil otrapa. Byl o dobrou hlavu menší než Logan, v krevním oběhu mu ale momentálně kolovalo tolik testosteronu, že si výškové nevýhody nejspíš ani nevšiml.

Logan chlapíkovi zíral do očí dost dlouho na to, aby zanechal náležitý dojem. Teprve pak nasměroval pohled za něj, na vyhublou dívku s vlasy v odstínu, který mohla mít na svědomí jediné krabička na nejspodnějším regálu místní drogerie. Stála tam s pažemi ovinutými kolem pasu a kolébala se ze strany na stranu.

Na holých prknech kolem ní se povalovaly střepy z rozbitého hrnku a v místě, kde se kus nádobí střetl se zdí, zůstala temná skvrna po čaji nebo kávě.

„Všechno v pohodě?“ zeptal se Logan.

„Co je vám, kurva, po tom?“ nepolevil v zuřivosti muž.

Logan na něm spočinul pohledem, avšak pouze na moment. „Máte snad pocit, že mluvím s váma?“ usadil ho.

Muž ještě víc napjal hrudník a Logan téměř slyšel, jak mu zapraskaly klouby, když znovu stiskl pěsti.

„Co si to, kurva, dovoluješ?“

„Slečno?“ ignoroval hulváta Logan. „Je všechno v pořádku?“

Dívka otevřela ústa a chystala se odpovědět, okamžitě je ale zase zavřela.

„Nic jí není. Dej si odchod.“

Dveře se zastavily v bodě, kde se střetly s Loganovou botou. Šéfinšpektor si chvíli pohrával s myšlenkou, že sáhne do kabátu a vytáhne služební průkaz, nakonec se však rozhodl, že si ho prozatím nechá v záloze.

„Dáš tu nohu laskavě někam?“ obořil se na něj hrubián.

„A zavřeš už laskavě hubu?“ vrátil nezдовоřákovi úder Logan a vyvalil na něj oči.

„Cože?“ na to muž. Jako by se scvrknul, když si konečně Logana prohlédl od hlavy k patě.

„Jste v pořádku, slečno? Slyšel jsem křik...“, zajímal se Logan.

Dívka se přestala houpat ze strany na stranu a přenesla celou váhu na jeden bok. Na tváři se jí usadil úšklebek. „Odpal, ty jeden čmuchale. Co se do toho montuješ?“

Povzbuzený poslední větou začal umaštěnec dveřmi narážet do Loganovy nohy. „Slyšels. Je v pohodě. Hoď tam zpátečku.“

Logan se podíval do prostoru mezi ně a skouzl spodní ret.

„Jak myslíte,“ řekl nakonec.

Už už se chystal vytáhnout nohu ze dveří, když si všiml pošlapané hromádky pošty na podlaze. Samé hnědé obálky s červeným nápisem „Poslední výzva“ na přední straně.

„Tanyo,“ oslovil dívku, jejíž jméno si přečetl na jedné z obálek, a znovu se jí zahleděl do očí. „Kdybyste náhodou něco potřebovala, bydlím o patro výš.“

Na to Tanya nic neřekla. Jen zírala na podlahu, ještě pevněji ovinula paže kolem břicha a čekala, až Logan vysune nohu ze dveří. Pak se dveře s prasknutím zavřely.

„Kretén,“ odplivl si muž za dřevěnou překážkou. Pak se ozvalo klapání vzdalujících se kroků doprovázené tichým mumláním a další rána dveřmi kdesi v hloubi bytu.

„Tomu říkám pěkný přivítání,“ zamumlal si Logan pod vousy, zašmátral v kapse a vylovil klíče od svého bytu. Zdolal zbývající schody a konečně se ocitl doma.

Špinavá okna a oprýskané kovové zábradlí vinoucí se domem až nahoru dodávaly schodišti ještě více na pošmourném a utahaném dojmu. Prakticky totéž se dalo říct o Loganově bytě.

O útulný byt s výhledem na řeku, který si vyhlédl původně, přišel šéfinšpektor přičiněním Bosca Maximuka, místního developera, drogového dealera a věčného trnu v Loganově patě v jednom. Následně mu mezi prsty proklouzly i tři další nabídky k pronájmu a Logan tušil, že i za tím bude Bosco.

Když přišel na prohlídku tohoto bytu, tak trochu doufal, že Bosco zakročí i tentokrát. Majitel však jeho nabídku bohužel přijal, Logan složil zálohu a od makléřky, která se ani nesnažila skrývat překvapení, že se jí podařilo byt udat, vyfasoval klíče.

Byt byl kompletně zařízený, Logan však trval na tom, aby veškeré vybavení zmizelo dřív, než se nastěhuje, a bylo zlikvidováno, a to nejlépe ohněm. Tento požadavek se vztahoval především na gauč, který byl tak hustě posetý skvrnami, že připomínal spíš mapu nově objevené země, kam netouží vstoupit nikdo, komu zbyla alespoň špetka zdravého rozumu.

Pořídil si několik kusů nábytku jako náhradu za ten, co skončil na skládce. Nový gauč, konferenční stolek a tak dále a tak dále. Alice, Benova manželka, už ho stihla informovat,

že nové kousky k sobě vůbec neladí a že sedačka je na místnost moc velká. Ač nerad, musel jí dát za pravdu.

Logan se za hlasitého sténání vysoukal z kabátu, odhodil ho na opěradlo gauče a svalil se vedle něj. Třímístná pohovka možná byla moc velká, ale taky setsakramentsky pohodlná. Což by taky být měla, vzhledem k tomu, kolik za ni zaplatil.

Jakmile skopl boty a položil si nohy na konferenční stolek, uvědomil si dvě věci, zaprvé a především: než se posadil, měl postavit konvici s vodou. Sotva se uvelebil a bude muset zase vstát. Taková začátečnická chyba, pokáral sám sebe.

Samozřejmě, čaj si může odpustit.

Krátce o představě večera bez horkého nápoje pouvažoval, pak ji ale vyhodnotil jako naprosto směšnou a pustil ji z hlavy. Ano, byl unavený, ale ne tak, aby se ošidil o potěšení ze šálku dobrého čaje po směně.

Také si vybavil červené světýlko na telefonu, které vytrvale blikalo a upozorňovalo ho na novou zprávu. Co se nastěhoval, žádný vzkaz na pevnou linku nedostal. Ani netušil, že na něj má někdo číslo. Beztak šlo nejspíš o nějaký otravný telemarketing nebo smyšlenou dopravní nehodu, se kterou neměl nic společného. Cestou do kuchyně ale stejně musel kolem telefonu projít, a tak si řekl, že si vzkaz poslechne.

Dobrých čtyřicet vteřin na přístroj jen zíral, než vytušil, kterým tlačítkem zprávu přehraje. Spustil přehrávání a odebral se do kuchyně, kde začal rychlovarnou konvici plnit vodou z kohoutku.

„Máte... jednu... novou... zprávu,“ odříkával nepřesvědčivě ženský hlas. „Z... neznámého čísla. Doručeno dnes... v 18:49.“

Logan postavil konvici na podstavec.

Telefon se odmlčel. Logan mezitím zapnul konvici a dumal, jestli už přehrávání začalo, nebo musí stisknout další knoflík.

A pak to uslyšel. Tiché syčení. Téměř ticho, které sugerovalo, že na druhé straně linky nikdo není. A pak něčí dech. A pak znovu. Nádech. Výdech. Tichý a nevzrušený.

A pak cvak – na druhé straně někdo položil sluchátko a pokoj se na třicet vteřin ponořil do hrobového ticha. Potom ho znovu naplnil robotický hlas přístroje.

„Nemáte žádné nové zprávy. Chcete-li zprávu přehrát znovu, stiskněte jedničku. Chcete-li zprávy smazat, stiskněte –“

Logan udělal dva kroky z kuchyně, stiskl knoflík a přístroj umlčel.

Chvilí přemýšlel, co měla zpráva znamenat, pak ho ale z úvah vytrhl zvuk vody, která se pomalu začínala vařit, a on otevřel skříňku s hrnků.

Když zjistil, že je prázdná, obrátil pozornost ke dřezu a hoře špinavého nádobí, které se v něm vršilo jako pyramida.

V momentě, kdy se natahoval pro hrnek, který mu připadal nejmíň špinavý, a oplachoval ho pod tekoucí vodou, se zprávou přestal zaobírat.

A jakmile se zabořil do matrací údajně příliš velkého gauče a odložil chodidla o velikosti čtyřicet šest na konferenční stůl, už na ni nemyslel vůbec.

NON

Kel zívá, protáhl se a v okamžiku, kdy vykročil z improvizované noclehárny na oddělení urgentního příjmu na chodbu, se střetl s projíždějícím lehátkem. Dva záchranáři zrovna očividně zděšené sestře odříkávali informace o pacientovi. Tmavě zeleně

stejnokroje měli zepředu potřísněné krví, která jim dodávala ještě temnější nádech.

Nad pojízdným lůžkem se hrbil jeden z místních lékařů a cupital kolem pacienta ze strany na stranu jako krab. Stál ke Kelovi zády a blokoval mu výhled na lehátko.

Kel ustoupil zpět do noclehárny, aby mohli všichni projít. Jedna ze starších sester – Cindy – provozovala tentýž pohyb ze strany na stranu jako doktor na opačné straně lůžka. Tytéž úkony prováděla snad tisíckrát, tentokrát ale její pohyby provázela panika a hlas jí zbarvilo zoufalství.

„Esme? Esme? Slyšíš mě, zlato?“

„Moment! Cože?“ ozval se Kel. Počkal, až nosítka projedou kolem něj, a vykročil na chodbu. „Esme?“

Žena v záchranářském oděvu se ohlédla přes rameno. Oči měla vytřeštěné a panenky rozšířené. Temně rudá skvrna se jí vinula kolem krku jako šála.

„Jo,“ přitakala lékařka, která Kela okamžitě poznala. „Je to Esme. Někdo ji napadl.“

„Jak napadl? Kdy?“ kotal Kel. „Víte to jistě?“

Žena pevně stiskla rty, až z nich zbyla jen tenká čárka bez kapičky krve. Sklopila pohled k pacientce na nosítkách a těžce polkla. „Jo,“ odpověděla ochraptělým hlasem. „Vím.“

Ozvalo se zvonění telefonu. Logan sebou škubl a okamžitě se probudil. Paže mu vystřelila. Hrnek, který až doteď balancoval na jeho břicho, se převrhl a zanechal po sobě na košili loužičku studeného čaje.

„Do hajzlu!“ zanádal šéfinšpektor, když chladná tekutina rozehnala mlžný opar spánku a otevřela mu oči dokořán. Ani se neobtěžoval zkontrolovat číslo na displeji. Nemělo to žádný význam. Kdo jiný mu mohl volat v tuhle hodinu?

„Logan,“ zabručel, zatímco se pokoušel potlačit zívnutí. Podíval se na hodinky. Něco po jedenácté. To znamená, že spal něco málo přes hodinu.

Zaposlouchal se do zvuků na druhé straně linky.

„Kdy?“ chtěl vědět, jakmile hlas utichl. Vyslechl si odpověď a znovu zkontroloval čas. „Fajn. Hned tam jsem. Zavolej seržantce McQuarriové. Ať tam na mě počká.“

Hlas byl se svou zprávou u konce. Logan přikývl.

„Jasně. Co se dá dělat? Informuj mě.“

Zavěsil, nechal hlavu spadnout zpátky na gauč a povzdechl si.

Možná by si mohl vzít pár dní volna.

Při té představě si nahlas odfrkl.

„Leda tak ve snu.“

KAPITOLA 3

Atmosfera na urgentním příjmu prozradila Loganovi špatné zprávy dřív, než kdokoliv z přítomných stihl otevřít ústa. Pohledem se setkal s policistkou v uniformě, která stála opodál a hovořila s jednou ze sester. Krátce mu kývla hlavou na pozdrav.

Do hajzlu!

V právě čekárně bylo několik židlí každý pes jiná ves a stůl zaskládaný časopisy s ohnutými rohy. Na ošetření tu čekali dva pacienti. Jeden si mnul pohmožděné zápěstí a druhý si tiskl k čelu studený obklad. Logan vyhodnotil jejich zranění jako ne příliš vážná, a tak ho netrápilo, že je nechá čekat.

Pak si všiml kukaně s vysouvacím skleněným oknem, zpoza kterého vykukoval roh malé recepce. V tu chvíli ho zpozorovala sestra a něco řekla, Logan ji ale neslyšel. O vteřinu později se za sklem objevil obličej seržantky McQuarriové, která gestikulovala ke dveřím nalevo od okna.

„Pane.“ Logan vešel a Caitlyn se napřímila. „Špatné zprávy, obávám se.“

„Chápu,“ odtušil Logan. „Tak copak pro mě máte?“

„Oběť tady v nemocnici pracovala,“ spustila Caitlyn.

„Esme,“ vložila se do rozhovoru sestra. „Jmenovala se Esme.“

Caitlyn se otočila jejím směrem. „Esme. Jistě. Pardon,“ řekla a kývla na dveře za Loganovými zády. „Co kdybychom radši...“

„Jo. Půjdem jinam,“ přitakal Logan a zasmušile se na sestru usmál. „Upřímnou soustrast.“

„Nám soustrast vyjadřovat nemusíte. To spíš Rowanovi,“ opravila ho sestra. Přitiskla si dlaň na ústa a oči jí zaplavily slzy. „A Chloe, panebože, Chloe, chudáček malá.“

„Rodina,“ dodala Caitlyn, ačkoliv to Logan pochopil i bez ní.

Sestra se zhluboka nadechla nosem, aby se uklidnila, potom zakroutila hlavou a nakonec obrátila pohled k detektivům. „No nic. Kdybyste ještě něco potřebovali, tak prostě... co já vím. Někdo se vám bude věnovat..., nebojte.“

„Děkujeme. Víme, jak je to těžké,“ chlácholila ženu Caitlyn. „Jste v pořádku? Nemáme někoho zavolat?“

„Nic mi není,“ odpověděla zdravotnice. „Vážně. Jsem jenom v šoku. Klidně běžte a dělejte svou práci.“

Logan s Caitlyn v patách vykročili do ticha chodby. Před sebou spatřili čtyři boxy. Ve třech z nich byly závěsy roztažené a odhalovaly pohled na prázdná lůžka. Čtvrtý byl zatažený kusem modré látky zakrývajícím vše, co se nacházelo za ním.

U okna stál sanitář a hovořil s policistou v uniformě. Rozmlouvali tiše a občas zabloudili pohledem k zataženému závěsu.

„Takže?“ vybídl seržantku Logan.

Ta držela v ruce zápisník, nicméně vše, co doposud zjistila, dokázala odvykládat, aniž by do něj nahlédla.

„Esme Millerová. Věk třicet dva let. Pracovala tady jako zdravotní sestra. Byla na cestě domů z práce, když ji někdo napadl. Přímo tady na pozemku nemocnice. Tam ji cestou do

práce našel jeden ošetřovatel. Měl zpoždění a tohle je oblíbená zkratka, očividně.“

„Jakým způsobem byla napadena?“

„Mnohočetná bodná poranění,“ odpověděla Caitlyn. „Když ji dovezli, ještě žila, ale ztratila moc krve a došlo k poškození několika orgánů. Nemohli nic dělat. Umřela pár minut předtím, než jsem dorazila.“

Z recepce se ozval lomoz a dveře vedoucí do zadní části se rozlétly dokořán. Dovnitř podrážděně vklopýtal zrzavý čtyřicátník s vytřeštěnýma očima a neupraveným zevnějškem.

„Rowane, počkej,“ volala za mužem sestra a vyběhla za ním dveřmi.

„Kde je? Kde je Esme?“ dožadoval se muž, hnal se chodbou a trhal hlavou zleva doprava.

„Rowane, drahoušku, počkej,“ naléhala dál zdravotnice na rozrušeného muže, ten ale nechtěl ani slyšet.

Pohled mu padl na zatažený závěs a zrzek se dal do klusu. Caitlyn na nic nečekala a postavila se mu do cesty.

„Pane Millere? Pane Millere, stůjte.“

Miller si policistku, která mu zkrížila cestu, prohlédl s výrazem, který neměl daleko k odporu. „Cože? A vy jste kdo? Pusťte mě. Je tam... je tam moje žena.“

„Já vás chápu, pane Millere,“ uklidňovala ho Caitlyn. „Ale tam bohužel nemůžete. Moc mě to mrzí. Dovedu si představit, jak se cítíte, ale nemůžeme riskovat, že znehodnotíte důkazy.“

„Důkazy?“ odplivl si Rowan. „Esme není žádnéj váš důkaz. Je to moje žena, do hajzlu! Potřebuje mě. Měl bych být s ní. Co jste vlastně zač?“

Logan uvnitř zasténal. Ten chudák to neví. Vůbec nic netuší. Rychle mu to ale začíná docházet.

„Tak moment,“ řekl Rowan. Pomalu mu začínalo docházet, co se děje, a tíha okamžiku ho přiměla udělat krok zpět. Zakroutil hlavou a obličej mu zčistajasna zaplavily slzy. „Ne, ne, ona není...“

Pokusil se protáhnout kolem Caitlyn a hlasitě křičel. „Esme? Esme, zlato, to jsem... to jsem...“

„Je mi to moc líto, pane Millere,“ vložil se do hovoru Logan, který právě zaujal místo vedle seržantky McQuarriové.

„To není možný. To nemůže být pravda,“ vzlykal Rowan zúženým hrdlem. Naléhavě těkal pohledem mezi detektivy, jako by snad mohli něco udělat. Jako by mohli napravit, co se stalo. „Prosím. Prosím. To přece nemůže být pravda.“

Tatáž sestra, která se za Millerem rozběhla, mu nyní položila ruku na rameno. Rowan na ni zíral a mračil se, jako by nechápal, co má její gesto znamenat.

„Je mi to moc líto, drahoušku,“ řekla a hlas se jí třásl téměř stejně jako jemu. „Nám všem. Dělalí jsme, co se dalo.“

Rowan stále civěl na ruku na rameni. Ohryzek byl jedinou částí jeho těla, která se pohybovala. Několikrát polknul, jako by se snažil zastavit příval slin.

„Já jsem detektiv šéfinšpektor Jack Logan a tohle je detektiv seržantka Caitlyn McQuarriová,“ spustil Logan. „Nebudu vás urážet frázema, že chápeme, co teď prožíváte.“

Rowan vyprostil paži ze sestřina sevření. „Chci ji vidět. Pusťte mě tam. Chci ji vidět.“

„Obávám se, že to nepůjde,“ odvětila Caitlyn. „Jak jsem řekla –“

„Já vás slyšel, do prdele! Ale je tam moje žena. A já ji chci vidět. Já musím.“

„Pane Millere –,“ zkusila to znovu Caitlyn.

Teď pro změnu položil ruku na rameno Logan jí. „Myslím, že bysme to panu Millerovi měli dovolit.“ Potom se detektiv zahleděl Rowanovi do očí a chvíli u něj setrval pohledem, aby se ujistil, že chápe důležitost jeho slov. „Ale můžete se jenom dívat. Jestli se jí dotknete, může to ohrozit šanci, že chytíme toho člověka, co jí to udělal. Rozumíte mi, pane Millere?“

Rowan ani na okamžik nezaváhal a přikývl. „Já... Jenom ji chci vidět.“

Seržantka McQuarriová vrhla na šéfspektora pohled, který dával jasně najevo, že ona je zásadně proti. Logan jí kývl na znamení, že bere její výhrady na vědomí. Pak položil Rowanovi ruku na záda a vedl ho k boxu za plentou.

„Určitě to chcete?“

„Ano,“ zaskřehotal Rowan bez sebemenší známky pochybnosti.

Logan odhrnul látku a vstoupil do boxu jako první. Pak už Caitlyn jen viděla, jak ho Rowan následuje. Plenta se znovu zatáhla.

Pohledem se setkala se zdravotnicí. Když se ozval Rowanův nářek, obě ženy otočily hlavu jiným směrem. „Ne, panebože, Esme. Ne. Ne. Bože můj, prosím. Ne.“

„Je mi to moc líto, pane Millere, ale blíž vás pustit nemůžu,“ Logan k muži promlouval jemně a soucitně, avšak neoblomně.

Sestra se ošila a nervózně si zamnula ruce.

Když se látka o pár okamžiků později odhrnula, přiskočila k Rowanovi a vzala ho do náruče. Ten se nechal obejmout, jeho vlastní ruce mu při tom ochable visely podél boků. Obličej měl Rowan naprosto prázdný, bez jakéhokoliv výrazu, a vypadal téměř jako robot, který se právě restartuje.

„Je mi to tak hrozně líto,“ šeptala žena. „Pojď se mnou. Uděláme si trochu čaje.“

Tázavě se podívala na Logana. „Nebude to vadit?“

„Samozřejmě že ne,“ ujistil ji Logan. „Caitlyn, byla byste tak laskavá...“

Detektiv seržantka McQuarriová přikývla. „Ano, pane,“ řekla a následovala sestru, která vedla Rowana jako tělo bez duše ke kanceláři ukryté na konci oddělení urgentního příjmu.

Byli na půl cesty ke dveřím, když se Rowan náhle zastavil, jak jeho mozek začal zpracovávat tu obrovskou tíhu, která nenávratně změní jeho život.

„Panebože, Chloe. Co jí mám říct? Co si počne bez mámy?“ prosebně kmital pohledem mezi sestrou a Caitlyn, jako by snad znaly odpověď. „Co si počneme?“

„Něco spolu vymyslíme,“ tišila ho sestra a stiskla mu paži. „Pojď. Teď si dáš ten čaj.“

Logan sledoval, jak Rowan celý otřesený klopýtá vpřed. Trojice sotva zmizela v kanceláři, když mu někdo poklepal na rameno.

Otočil se a spatřil ženu v parce, jak si ho prohlíží zpod umělé kožešiny na kapuci.

„Všecko v pohodě, Jacku?“ oslovila ho s přehnaným irským přízvukem. Popošla kolem něj směrem ke dveřím. „To byl její manžel?“

„Jo, to byl on,“ odpověděl Logan a k vlastní nelibosti si uvědomil, že se nepatrně napřímil. Poprvé od chvíle, kdy doma přijímal telefonní hovor, zalitoval, že si nenašel aspoň chvilku podívat se do zrcadla.

Žena si stáhla kapuci a lehce si protřepala vlasy. „Myslela jsem si to. Proto jsem se držela zpátky. S živýma to moc neumím. Mrtvoly jsou v pohodě. Moc toho nenamluví.“

Zabodla palec přes rameno, do prostoru za plentou. „Tělo je tam?“

Bylo to už pár měsíců, co měl Logan poprvé tu čest s patologkou Shonou Maguireovou. Tehdy ho zarazilo, jak moc se liší od patologů, se kterými doposud pracoval, a tentýž pocit přetrvával až doteď. Vlastně ještě zesílil, a to do té míry, že nyní mohl s jistotou tvrdit, že se Shona nepodobá vůbec nikomu, s kým měl kdy co do činění.

Čistě profesionálně, samozřejmě.

Nic víc v tom nebylo.

„Jo, je za tou plentou,“ potvrdil Shonin odhad Logan.

„Prý byla ubodaná?“

„Vypadá to tak. Ale verdikt nechám na vás.“

Shona zastrčila palce pod pomyslné kšandy a zhoupla se na patách. „Proto mě tak královsky platí.“

„Vážně?“ divil se Logan.

„Ani ne,“ odpověděla Shona a pustila fiktivní šle. „Vlastně je to docela bída. Měla bych vyhlásit stávkou.“

„No, kdybyste s tím mohla počkat, než doděláte tohle, byl bych vám vděčněj.“

Shona si přiložila prsty na čelo a zasalutovala. „Rozkaz.“

Pak kývla na ošetřovatele stojícího vedle uniformovaného policisty u okna. „Je tu někdo, kdo by mi pomohl přemístit...“

„Esme,“ zahuhlal Logan.

„Přenést Esme do...“ přelétla pohledem dveře kanceláře a přešla do šepotu, aby ji Rowan Miller neslyšel. „Však víte kam.“

Ošetřovatel několikrát zamrkal, jako by nechápal, co se po něm chce, ale nakonec přikývl. „Kel nejspíš potřeboval být chvílku o samotě. Určitě vám pomůže. Jdu to zjistit. Kdyžtak se o to postarám já.“

Muž prošel kolem a patoložka mu na cestu ukázala zdvižené palce. Pak se obrátila na Logana. „Chcete se dívat?“

„Ani z dálky,“ vyhrkl Logan.

Doktorka nakrabatila nos. „Chápu, většinou to nepřinese nic dobrýho,“ připustila a couvla směrem k plentě. „Pořád u vás mám oběd.“

„A co třeba snídani?“ nadhodil Logan.

Shoně se na tváři usadil výraz upřímného překvapení. „Detektive šéffinspektore, chcete mi snad něco naznačit?“

„Chci naznačit, že se ráno stavím u vás v kanclu, abych se poptal, co jste zjistila. A přinesu vám rolku se slaninou.“

„Přihoďte navrch vajíčko a máme z toho rande,“ odpověděla Shona a roztáhla závěs. „Příjemnej zbytek večera.“

„Nápodobně,“ řekl Logan a okamžitě se zamračil.

„No, nejspíš se u toho smíchy nepotrám,“ odpověděla Shona po krátkém zaváhání, „ale uvidím, co se dá dělat.“

Pak ještě jednou nenápadně zasalutovala, prošla za plentu a zatáhla ji za sebou.

Logan chvíli stál na místě jako přikovaný a pak zakroutil hlavou.

„Nápodobně,“ zamumlal si pro sebe. „Kristova noho.“

Všiml si, jak se policistka v uniformě culí. Když zjistila, že byla přistižena při činu, rychle odvrátila pohled.

Logan luskl prsty a ukázal na ni. „Vy! Víte, kdo našel tělo?“
Policistka zakroutila hlavou. „Ne, pane.“

„Aha,“ zavrčel Logan. Položil si dlaň na krk a naklonil hlavu na bok, aby alespoň trochu uvolnil napětí. „Tak zkuste být trochu užitečná a běžte to zjistit.“

KAPITOLA 4

Kancelář překvapila Logana svou velikostí. Kvůli knihovným přetékajícím knihami a policím industriálního vzhledu však přesto působila stísněně.

Tento dojem ještě umocňovalo všemožné haraburdí rozházené všude okolo. Každá volná plocha byla zaskládaná naprosto zbytečnými krámy v podobě antistresových hraček, hrnku s nápisem nejlepší chirurg na světě či kaktusů v titěrných květináčích.

Lékař, který místnost policistům poskytl, nezapomněl Loganovi zdůraznit, aby „dal pozor na jeho ceny“. Logan předpokládal, že uvidí skutečné trofeje, místo toho se mu ale naskytl pohled na armádu prťavých pozlacených panáčků z plastu s tenisovými motivy. Vesměs ceny za druhé místo, soudě podle nápisů vyleptaných na štítcích na přední straně se našla ale i nějaká ta trofej za místo první.

V místnosti byla jediná židle – starý otlučený polstrovaný kousek s dírou v područce, ze které se drala výplň. Zřízenec na požádání Loganovi donesl ještě jednu, s plastovým podsedákem na kovovém rámu, a Loganovi se až napotřetí podařilo

umístit ji tak, aby si s osobou, která na ni usedne, vzájemně neokopávali nohy.

Tou osobou byl momentálně ošetřovatel, který Esme našel. Byl o něco starší než Logan – mohlo mu být něco málo přes padesát. Vlasy mu už začaly šedivět, na tvářích měl den dva staré strniště a výraz, že se musí hodně snažit, aby to vypadalo, že se nic neděje.

Logan nahlédl do poznámek, které dostal od kolegy v uniformě. „Pan... Brews, je to tak?“

„Bob.“

„Jak to zvládáte, Bobe?“

Otázka ošetřovatele očividně zaskočila. „Ale jo, docela to ujde. Trochu mě to vzalo, abych pravdu řekl. Ale znáte to. Podobný věci tady vidáme v jednom kuse.“

Okamžitě zakroutil hlavou, jako by měl sám na sebe vztek. „Nemyslím bodný rány. To ne. Prostě různý zranění, chápete?“ polkl. Spodní čelist se mu zachvěla. „Smrt. To k týhle práci patří.“ Bob se pokusil o úsměv. „Jako k tý vaší, tipuju.“

„Jo. Ale je to jiný, když jde o někoho, koho znáte,“ vyjádřil muži účast Logan.

Ošetřovatel si vydechl, vypustil z tváří vzduch a souhlasně přikývl. Nic dalšího ale neřekl a Logan ho podezřívá, že v ten moment by ani nic říct nedokázal.

„Dejte si na minutku pauzu, pane Brewsi. Bobe. Musel to být šok.“

„To si pište,“ zašeptal Bob. Nedokázal už snést Loganův pohled. Upřel zrak do prostoru za ním a v jeho očích se objevil ten vzdálený pohled, který detektiv až příliš dobře znal. Přehrával si události v hlavě. Respektive události se mu v ní přehrávaly samy, ať chtěl, nebo nechtěl.

„Povězte mi, co jste viděl,“ vybídl ho Logan.

„Já... šel jsem pozdě. Zase. Po večeři jsem usnul, a když jsem se vzbudil, začal jsem vyšilovat. Autobus zastavil na semaforech kousek odsud a já poprosil řidiče, ať mě pustí. Přes trávník je to rychlejší, než kdybych čekal, až dojedeme na zastávku.“

Omluvně se usmál.

„Pardon. To teď není podstatný.“

„Nic se neděje. Prosím, pokračujte,“ nabádal ho Logan.

Bob mluvil dál, zpočátku trochu váhavě. Čím déle hovořil, tím volněji mu slova vycházela z úst.

„Je tam díra. Tam pod těma stromama, hned u plotu. Vede tam cesta. Vlastně to ani cesta není. Spíš taková vyšlapaná pěšinka. Všichni tamtudy chodíme. Celou dobu jdete potmě, až dokud nejste až u nemocnice. Měl jsem zapnutou baterku na mobilu. Abych něco viděl. Až na to, že jsem nic neviděl. Teda že jsem neviděl ji.“

Zakroutil hlavou, naštvaný sám na sebe.

„Nedokážu si to vysvětlit. Slyšel jsem ji. Byl to takovej divnej zvuk. Nejdřív jsem si myslel, že je to nějaký zvíře. Že je to třeba sražená kočka nebo pes, co se odplazili na trávu. Už se to párkrát stalo.“

„Ten zvuk se ozýval na pěšině před vámi?“ chtěl vědět Logan.

„Ne, z boku. Po pravý straně. Blíž k plotu,“ upřesnil Bob a ukázal tím směrem. „Šel jsem pozdě. Tenhle měsíc už potřetí. Říkal jsem si, že se nebudu zastavovat, ale... copak to šlo? Ten tvor měl bolesti, ať už to bylo cokoliv. Trpěl. Nemohl jsem... nedokázal jsem... Co na tom, že přijdu pozdě, chápete? To bych nemohl.“

„Chápu, to vám slouží ke cti, pane Brewsi,“ chlácholil ho Logan.

„Bob,“ zopakoval ošetřovatel.

„To vám slouží ke cti, Bobe. Nemohl jste toho tvora nechat trpět. Co bylo dál?“

Bob se kousl do spodního rtu, jako by se nedokázal přimět pokračovat. Nebo nedokázal snést představu, že ta slova uslyší nahlas.

„Nejspíš mi to došlo ještě dřív, než jsem ji uviděl,“ přešel do šepotu. „Ne že je to Esme, to jsem vůbec netušil, ale že to není zvíře. Ten zvuk byl... divnej. Zněl jinak. Udělalo se mi zle. Ještě dřív než jsem ji uviděl. Dřív než mi to došlo. Mnohem dřív.“

Několikrát se zhluboka nadechl, jako plavec, když se chystá ponořit do hloubky. „Měla roubík. Pusu měla přelepenou páskou. Oči měla až navrchu hlavy. Nemohla dýchat. Sundal jsem jí tu pásku. V puse měla narvané kus hadru, až skoro v krku. Ten jsem jí taky vytáhl.“

Bob zkroutil ruce, až mu naběhly žíly na předloktích. „Ta krev. Byla všude. Spousta krve. Až moc. To mi bylo hned jasné. Ztratila až moc krve. Začal jsem křičet. Křičel jsem a křičel a pak někdo přišel. Posádka sanitky. Zrovna dovezli pacienta. To byla vážně klika.“

V tu chvíli se Bobovi z očí vyřinuly slzy a vsákly se mu do předního dílu stejnokroje. Hlas, který se mu během posledních vět chvěl, se teď proměnil ve sténání.

„Ale bylo pozdě. To mi bylo hned jasné. Dělalí, co mohli, ale mně to bylo jasné. Tolik krve. Bylo to jasné.“

„Je mi to moc líto,“ chlácholil ošetřovatele Logan. „Chápu, jak těžký to pro vás je. Vedete si vážně skvěle.“

Bob si obnaženým předloktím přejel přes oči, chabě se pousmál a lehce se na židli napřímil.

„Viděl jste nebo slyšel ještě někoho dalšího?“ zeptal se Logan. „Poblíž místa, kde jste Esme našel, nebo třeba na chodníku, než jste přešel na trávník?“

„Ne. Myslím, že ne. Moc jsem tomu ale nevěnoval pozornost. Já... šel jsem pozdě a nekoukal jsem okolo, vážně nevím... moc se omlouvám... pardon.“

„Určitě?“ naléhal dál Logan. „Nezaslechl jste třeba něco? Když už jste byl u Esme.“

Když si Bob uvědomil, kam Logan směřuje, jeho výraz se najednou změnil. „Vy myslíte, že tam zůstal?“ zalapal po dechu. „Jako že mě sledoval? Podle vás tam celou dobu byl?“

„Ne, skoro určitě ne,“ odpověděl Logan. „Rozhodně by mě to překvapilo. Ale za zeptání člověk nic nedá. Takže jste si nevšiml ničeho, co by nasvědčovalo, že tam někdo je?“

„Ne. Nevšiml.“

Bobův hlas zněl ploše a jeho obličej postrádal barvu. Příval adrenalinu po hrůzném objevu začal pomalu opadat a jeho teď čekalo tvrdé přistání zpět na zem. Logan to viděl už mnohokrát a moc dobře dokázal rozpoznat prvotní příznaky.

„Radši to pro dnešek odpískáme, Bobe,“ navrhl detektiv a zavřel zápisník. „Tohle je to poslední, co teď potřebujete.“

Soudě podle výrazu ve tváři se ošetřovateli ulevilo. „Díky.“

„Má vás kdo odvézt domů?“ zeptal se Logan.

„Domů?“

Logan se postavil. „Přesně tak. Nepotřebujete odvoz?“

„Jsem ve službě,“ odpověděl Bob. „My... ta věc s Esme... máme podstav.“

„Služba se mi nezdá jako dobrý nápad.“

Bob přeskupil rty do výrazu, který by se při troše dobré vůle dal nazvat úsměvem. „Mně taky ne. Ale co nadělám.“